

การตีลูกถึงตัว

การตีลูกถึงตัว การตีแบบนี้เป็นการตีที่สมบูรณ์แบบมากที่สุดนักเปตองเกือบทุกคนใฝ่ฝันที่จะตีให้ได้ ในประเทศไทยปัจจุบันมีผู้เล่นมือตีแบบถึงตัวอยู่มากมาย ในการตีแบบถึงตัวนี้เท่าที่สังเกตผู้เล่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีอยู่กว้างๆ 2 แบบ คือแบบใช้ข้อมือเป็นหลักและแบบใช้ช่วงแขนเป็นหลัก การตีแบบใช้ข้อมือที่ปล่อยออกไปจากมือนั้นจะเคลื่อนที่ในลักษณะเป็นวิถีโค้งมากกว่าและลูกจะสกรูมากกว่าแบบที่ใช้ช่วงแขน

หลักการในการตีแบบใช้ข้อมือเป็นหลักนั้นผู้ตีจะต้องออกแรงสะบัดข้อมือเพื่อส่งลูกให้ลูกลอยขึ้นและสกรูกลับหลัง ขณะเดียวกันนิ้วมือก็จะช่วยทำหน้าที่บังคับลูกให้ไปตกลงตามระยะและทิศทางที่ต้องการ ฉะนั้น ผู้ตีจะต้องมีร่างกายแข็งแรงเฉพาะข้อมือ ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า นักเปตองส่วนใหญ่ของต่างประเทศโดยเฉพายุโรปก็มีรูปร่างใหญ่โตและแข็งแรงอยู่แล้ว จึงสามารถตีแบบใช้ช่วงแขนเป็นหลัก ผู้ตีจะอาศัยการแกว่งแขนไปข้างหลังมากกว่าปกติเพื่อเพิ่มแรงส่งขณะส่งลูกเปตองไปข้างหน้า และนิ้วมือก็จะช่วยทำหน้าที่ปล่อยและบังคับลูกเปตองให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการผู้ตีจึงออกแรงใช้ข้อมือสะบัดลูกขึ้นน้อยกว่าการตีแบบใช้ข้อมือเป็นหลัก ฉะนั้นจึงน่าจะเหมาะสำหรับผู้เล่นที่มีรูปร่างไม่ใหญ่โตเช่นผู้เล่นของไทย เนื่องจากโดยเฉลี่ยแล้วรูปร่างของคนไทยก็มีขนาดเล็กกว่าชาวยุโรปอยู่แล้วส่วนผู้เล่นของแอฟริกันนั้นมีรูปร่างใหญ่โตปานกลางจึงมีทั้งที่ใช้ข้อมือเป็นหลักและใช้ช่วงแขนเป็นหลัก

จึงน่าจะกล่าวได้ว่า ความแตกต่างกันในด้านสรีระของร่างกายของผู้เล่นจะเป็นตัวกำหนดแบบในการตีมากกว่าอย่างอื่น เพราะโดยความเป็นจริงส่วนใหญ่ผู้ที่มีรูปร่างใหญ่โตย่อมแข็งแรงกว่ารูปร่างเล็กอยู่แล้ว ฉะนั้นหากผู้เล่นของไทยไปใช้วิธีการตีแบบใช้ข้อมือเป็นหลัก แรงสะบัดของข้อมืออาจจะไม่พอที่จะบังคับให้ลูกลอยขึ้นและให้เป็นไปตามที่ต้องการได้ จริงอยู่ ผู้เล่นของไทยอาจจะมีบางคนที่สามารถตีแบบใช้ข้อมือเป็นหลักได้แม่นยำ แต่เท่าที่พบเห็นก็ยังมีน้อยเมื่อเทียบกับผู้เล่นที่ใช้วิธีการตีแบบใช้ช่วงแขนเป็นหลัก

สำหรับข้อดีและเป็นจุดเด่นของการตีลูกถึงตัวนี้มีหลายประการด้วยกัน คือ ประการแรกตีได้กับทุกสภาพสนาม ประการที่สองสามารถเลือกตีได้ทุกตำแหน่งแม้จะมีลูกเปตองลูกอื่นบังอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ประการที่สามโอกาสที่ลูกเปตองที่ตีนั้นจะ “แทนที่” ลูกเปตองที่ถูกตีมีมากกว่าทั้งสองแบบที่กล่าวมาแล้ว

การตีแบบถึงตัวมีข้อปฏิบัติเช่นเดียวกับการตีสองจังหวะ แต่ต้องบังคับลูกเปตองให้ไปตกกระทบบังเป้าหมายพอดีโดยลูกที่เราตีไม่ถูกพื้นสนามก่อน ซึ่งจะใช้ข้อมือหรือช่วงแขนก็ได้ หากใช้ข้อมือเป็นหลักขณะที่ตีช่วงแขนจะเหวี่ยงไปข้างหลังไม่มากนัก การปล่อยลูกจะอาศัยข้อมือและนิ้วสะบัดให้ลูกลอยขึ้นและหมุนกลับแบบสกรู ช่วงแขนในขณะที่ปล่อยลูกจะอยู่ในระดับหน้าอก การเคลื่อนที่จะเป็นแบบวิถีโค้งไปตกยังเป้าหมายที่ต้องการพอดี แต่ถ้าหากใช้ช่วงแขนเป็นหลักแล้วขณะที่เตรียมจะตีช่วงแขนจะถูกเหวี่ยงไปข้างหลังมากกว่าเพราะต้องการจะส่งลูกให้พุ่งออกไปด้วยความแรง ระยะที่มีมือปล่อยลูกเปตองออกไปนี้ช่วงแขนจะเหยียดออกไปข้างหน้าเต็มที่และขนานกับพื้นสนาม (ระดับหัวไหล่)